

Dansk naturfotograf var soldat i den israelske hær og måtte genoplives efter overfald: Nu har han med én finger skrevet en bog om sit vilde liv

Uri Løvevild Golman har fotograferet vilde tigre, orangutanger og en vulkan i udbrud. Han har som en af de eneste fotografer i verden dokumenteret vilde mandriller. Med troen på det umulige har han opnået de fleste af sine drengedrømme. Snart er han aktuel med sine erindringer.

TEKST: JAKOB ØSTER
FOTO: URI OG HELLE LØVEVILD GOLMAN M.FL.

Huset i skoven er som taget ud af et eventyr. Som jeg skridter over gårdspladsen, falder regnen let, mens lyset kæmper for at trænge ned gennem den tætte, grønne bevoksning over mig. Ved første øjekast minder stedet mere om en regnskov end et dansk naturområde blot få kilometer fra nordsjællandske Tikøb. Midt på grunden knejser træhuset. Med sin udsmykkede gavl ligner det noget, som Knud Rasmussen kunne have boet i. Og på den måde kunne rammen egentlig ikke være mere passende – for her i huset bor et par af nutidens største danske eventyrere: Uri og Helle Løvevild Golman.

Inde i husets store åbne rum tager parret smilende imod. Også indenfor signalerer huset eventyr. I entreen står en kæmpe Shiva-figur, der symboliserer, at tiden og livet går i ring; her er udskårne træfigurer af blandt andet næsehorns-fugle, og på væggen over det enorme vinduesparti, der vender ud mod haven og skoven, hænger fjer fra nogle af de sjældne fugle, parret sammen har fotograferet.

»Forstyrrer det for meget, hvis jeg lige bager pandekager?« spørger Helle Løvevild Golman, inden interviewet går i gang.

Foran et stort træbord sidder Uri i sin kørestol og siger, at han lige skal skrive de sidste par linjer til sin næste bog, før vi kan tage fat.

Uri Løvevild Golmans bog, som vi skal tale om i dag, har han hovedsageligt skrevet selv. Som så meget andet, der har med Uri at gøre, kan det her lyde vildt:

Bogen er hovedsageligt skrevet med Uri Løvevild Golmans højre pegefinger i note-funktionen på en iPhone. Derefter har en redaktør og en ghostwriter hjulpet lidt til på henholdsvis den engelske og den danske udgave.

Overfaldet i Gabon

At Uri Løvevild Golman sidder i kørestol skyldes, at han den 16. december 2017 blev angrebet af en overfaldsmand med en 40 centimeter lang kniv. Ud af det blå dukkede aggressoren op på et kunstmarked i hovedstaden Libreville i det afrikanske land Gabon.

Manden var øjensynligt vred over, at Donald Trump havde besluttet at flytte den amerikanske ambassade i Israel fra Tel Aviv til Jerusalem. Måske havde han på markedet hørt Uri Løvevild

Golman tale engelsk og troede, at denne var en amerikaner, som han kunne lade sin vrede gå ud over. I hvert fald gik manden – i det ellers normalt så fredelige Gabon – pludselig til angreb.

Heldigvis fik Uri Løvevild Golman, der er tidligere elitesoldat, nedkæmpet manden sammen med den tililende Helle Løvevild Golman. Men da havde overfaldsmanden allerede gentagne gange stukket sin kniv i Uri. Den historie vender vi tilbage til.

Men først må vi tilbage til begyndelsen.

En bange dreng bliver eventyrer

Uri Løvevild Golman – hvis navn (Uri) betyder "Mit lys" på hebraisk – voksede op hos sine jødiske far og kristne mor i Herringløse ved Roskilde. Og det lå ikke ligefrem i kortene, at han en dag skulle blive eventyrer.

»Som barn var jeg altid bange for at dø,« siger Uri Løvevild Golman og kigger mig direkte i øjnene.

Men samtidig var han stærkt fascineret af spændende dyreprogrammer på TV. Elskede David Attenboroughs stemme. Og slugte alt om Jacques Cousteaus eventyrlige undervandsekspeditioner.

»En dag lånte jeg en bog af Fridtjof Nansen på biblioteket,« fortæller Uri Løvevild Golman.

»I den citerede Nansen Theodore Roosevelt for at sige: "Det eneste, vi behøver at frygte, er frygten selv." Da jeg havde læst det, besluttede jeg mig for at leve et liv uden at være bange. Jeg begyndte at drømme om at tage på ekspeditioner og lave TV ligesom mine forbilleder,« fortæller Uri Løvevild Golman.

Udover at tage et par enkelte billeder med et Minolta kamera som Uri Løvevild Golman som ung teenager fik af sine forældre – og som kort efter blev stjålet – skulle der dog gå mange år, før han for alvor begyndte at fotografere.

På ski i Italien – og i krig i Israel

Drevet af eventyrtrang og udlængsel droppede Uri Løvevild Golman som 17-årig ud af handelskolen og flyttede – sammen med sin ét år yngre søster – til Italien. Han fik først arbejde på en tøjfabrik, så på en bar og til sidst med at klargøre ski til turisterne oppe i bjergene.

»Under opholdet i Alperne handlede alting om adrenalin. Det var en vild tid med ekstremskiløb, så snart jeg havde fri, med rødvin og med spændende kvinder fra mange forskellige lande,« siger

MODERNE EVENTYRERE

I serien *Moderne eventyrere* sætter vi fokus på, hvordan man i 2022 – hvor der kun er få hvide pletter tilbage på verdenskortet – alligevel kan finde frem til eventyret.

I fire rejseportrætter kan du læse historien om fire berømte danskere, der har gjort eventyret til deres levevej.

Mød National Geographic-fotografen Uri Løvevild Golman, TV-kokken Nikolaj Kirk, (rock-)stjernefotografen Søren Solkær, og Nul Stjerner-værten Morten Kirckhoff.

Uri Løvevild Golman, der efter et par år i Italien ikke anede, hvad han derefter skulle.

»Jeg var blevet afhængig af adrenalin og eventyr. Jeg måtte bare afsted igen.«

Med en enkeltbillet i hånden og en lille rygsæk på ryggen drog han efter noget tid til Israel. Første aften i landet mødte han på en strand smukke Aviva, som blev hans kæreste. Hun arbejdede for en specialenhed i den israelske hær.

»Jeg havde enormt meget lyst til at kæmpe for noget. Det skulle gerne være for et godt formål – men for at være helt ærlig var det på det tidspunkt nærmest lige meget, hvad det var. Så jeg meldte mig ligesom Aviva til Israels hær.«

Endnu engang skulle der gå et par år, før Uri vendte hjem til Danmark.

Med ar på sjælen efter blandt andet at have set en selvmordsbomber sprænge sig selv i luften. Uri Løvevild Golman fornyede ikke sin kontrakt, og forholdet til Aviva stoppede.

»Mit hjerte var knust, og jeg havde kun lyst til at drikke mig ihjel. Jeg tog til England for at melde mig under fanerne hos SAS. Heldigvis ville de ikke have mig. I stedet endte jeg i armene på en callgirl i Edinburgh. Måske var hun med til at redde mit liv.«

De første ekspeditioner

Hjemme igen i Danmark fik Uri Løvevild Golman job hos Kilroy Travels. Han forsøgte at falde lidt til ro og rejste så afsted med sin far på en mindre ekspedition til Borneo.

»På den tur fandt jeg lykken i naturen. Efter den tur vidste jeg, at jeg ville leve af at være naturfotograf.«

Igen skulle der dog gå en rum tid, inden denne plan lykkedes. Uri fik i stedet forskellige andre jobs blandt andet i rejsebranchen og som bryllupsfotograf, mødte sin første kone, fik to børn og levede trods sin indbyggede rastløshed lykkeligt som familiefar, fortæller han.

»Samtidig begyndte jeg at investere i kameraudstyr og udnyttede enhver lejlighed til at tage på kortere ekspeditioner. Jeg var rejseleder i Arktis og rejste på egen hånd eller med min far til blandt andet Japan for at fotografere sneaber og til Kirgisistan for at fotografere sneleoparder,« fortæller Uri Løvevild Golman

Flere rejser til Indien for at fotografere vilde tigre resulterede i 2010 i gennembruds-fotobogen

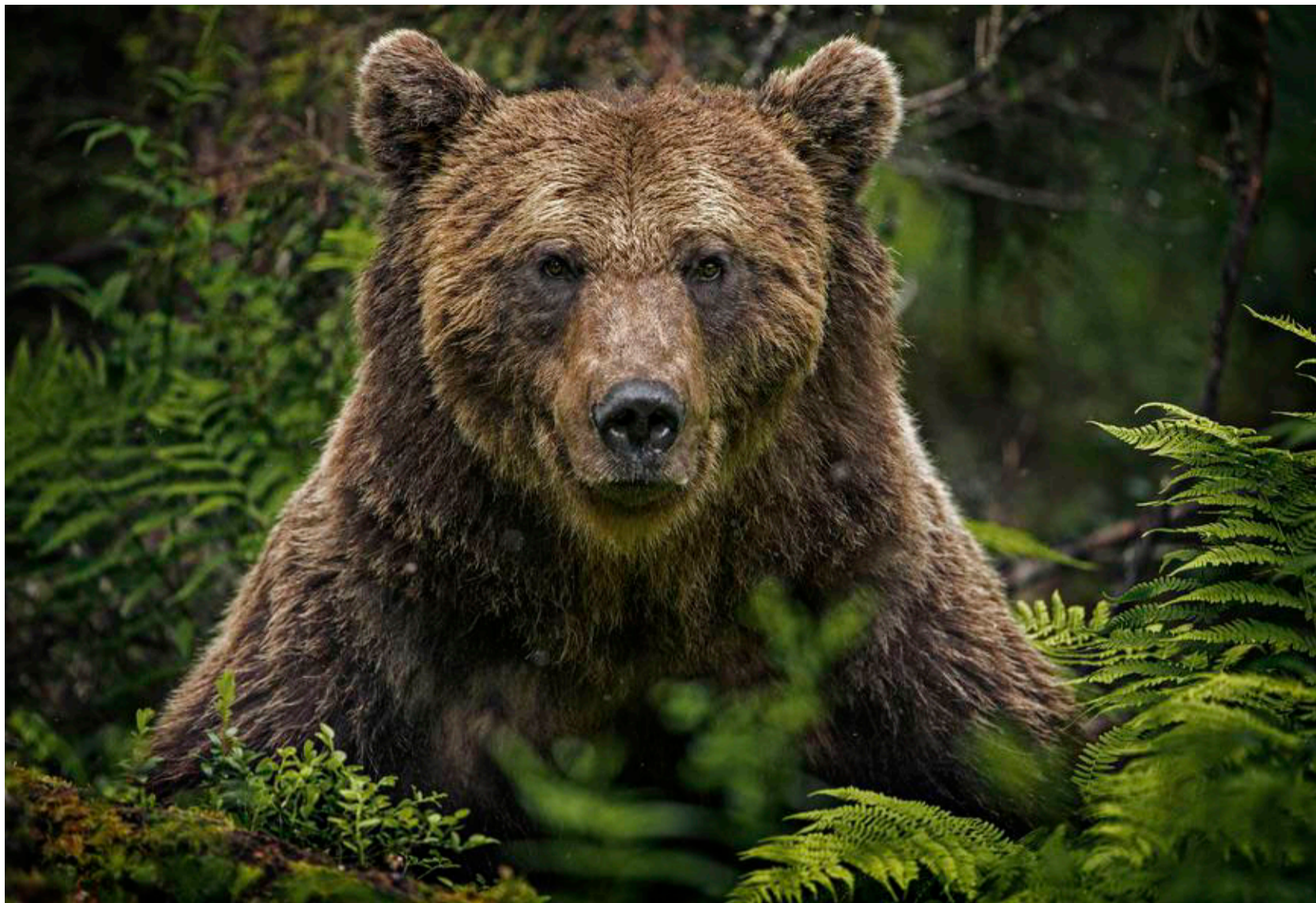
På fotojagt efter den sjældne kystulv, British Columbia, Canada, 2017. Foto: Thomas Gerhardt

Fotografering af vilde mandriller iført "Chewbacca"-dragter i Gabon, 2016. Foto: David Lehmann

I 2020 flyttede Uri Løvevild Golman – efter to års genoptræning – tilbage i skovhuset. Foto: Jakob Øster

Brun bjørn på den finske taiga. Foto: Uri Løvevild Golman

Uri Løvevild Golmans billede af Eyjafjallajökull i udbrud kom i 2011 på forsiden af National Geographic. Foto: Uri Løvevild Golman

Uri og Helle Løvevild Golman var blandt de første fotografer i verden til at fotografere vilde mandriller. Gabon, 2016. Foto: Uri og Helle Løvevild Golman

BLÅ BOG

Uri Løvevild Golman, født 1974, far til Silvia og Lilya på 17 og 13 år – og til 26-årige Nathan fra Uris forhold i Israel.

1992-1993: Bosat i Italien

1994-1996: I den israelske hær

1998-2015: Bl.a. freelance natur- og bryllupsfotograf samt jobs i rejsebranchen.

2010: Udgiver bogen "Tiger Spirit"

2011-2012: Modefotograf i Italien

2014-2020: Project WILD

2016: Optaget i Eventyrernes Klub

2016: Udnævnes (med Helle Løvevild Golman) til National Geographic-fotograf og -explorer

2016-2017: Optager programmerne "Vores Vilde Verden" til TV 2

Dec. 2017: Bliver overfaldet i Gabon

2018: "Vores Vilde Verden" vises på TV2

2020: Fotobogen WILD – What You Love You Will Protect udkommer.

Okt. 2022: Uris selvbiografi "Mit vilde hjerte" udkommer på dansk.

► "Tiger Spirit". Den vandt WWFs prestigefyldte Panda-pris, og derfor blev Uri Løvevild Golman inviteret til Stockholm, hvor prisen blev overrakt af selveste Sveriges Kong Gustav.

Året efter resulterede en tur til Island i Uri Løvevild Golmans første forside for National Geographic Extreme i USA: Et billede af en helikopter i silhuet foran en lavaspruttende Eyjafjallajökull-vulkan. Uri og en tysk filmfotograf skiftedes til at flyve i helikopter helt tæt på den hidsige vulkan, efter at de to forinden havde kigget hinanden i øjnene og aftalt, at de »var villige til at dø for et godt billede«.

National Geographic-gennembruddet

Selv om forsidebilledet – som var taget på freelancebasis – åbnede visse døre, var der fortsat lang vej til at opfylde den klassiske drengedrøm om at blive rigtig National Geographic-fotograf.

»Jeg har dog aldrig været bange for en udfordring, og jeg gjorde mange krumspring for at gøre mine hoser grønne. På et tidspunkt forsøgte

jeg at ringe direkte til bladets fotochef Kathy Moran. Desværre nægtede receptionisten at stille kaldet videre, så i stedet gik jeg i gang med at ringe alle bladhusets lokalnumre igennem, indtil Kathy Moran til sidst tog telefonen,« fortæller Uri Løvevild Golman.

»Send mig din portefølje,« sagde hun efter en god snak.

Og efter at have fulgt Uris arbejde var det netop Kathy Moran, der nogle år senere tildelte Uri Løvevild Golman sin første rigtige National Geographic opgave: at dokumentere verdens største nationalpark i Nordøstgrønland.

Ombord på det første ekspeditionsskib dertil kom Uri Løvevild Golman til at dele kahyt med en frisk pige ved navn Helle. En energisk rejseleder, der ligesom ham selv var passioneret natur elsker.

Kort tid efter turen blev Uri Løvevild Golman skilt, og snart efter flyttede han sammen med Helle Løvevild Golman, som han betegner som sit livs allerstørste kærlighed.

Derefter gik det stærkt.

Sammen startede parret deres 'Project WILD', som dokumenterede 25 af verdens truede dyrearter fordelt på alle klodens syv kontinenter. En af disse ekspeditioner var, at parret af National Geographic blev sendt til den finske taiga for at dokumentere brune bjørne.

Senere fik de pludselig en invitation om at besøge National Geographics hovedkontor i Washington. Her fik de at vide, at de begge – som de eneste danskere udover deres tidligere mentor Sisse Brimberg – var blevet udnævnt til officielle National Geographic-fotografer og -explorers. Desuden fik de et arbejdslegat til, som nogen af de første fotografer i verden, at forsøge at dokumentere vilde mandrilaber i Gabon.

»Det var episk,« siger Uri Løvevild Golman.

»Nu kunne jeg endelig gøre det, jeg altid havde drømt om, nemlig at rejse verden rundt og gøre en forskel for de dyr, jeg helt ærligt elsker højere end livet selv.«

Efter internettets hastige udbredelse er prisen,

Fortsættes ►

Sneuglen i flugt over Canada i 2010 er Uri Løvevild Golmans måske mest ikoniske billede. I skovhuset hænger en fjer fra en sneugle som Uri gav Helle på deres første ekspedition. Foto: Uri Løvevild Golman

OM BOGEN

Titel: Mit Vilde Hjerte

Udkommer: Oktober 2022

Forlag: Wgpress

MIT VILDE HJERTE er Uri Løvevild Golmans utrolige livshistorie. Om hans rejse fra dreng til mand, fra soldat til fotograf. Bogen er en åbenhjertig beretning om Uris umættelige passion for eventyr, kærlighed, og for at redde klodens truede dyrearter.

Det er en fortælling om liv og død, med en historie fra den anden side. Fortalt af en af National Geographics modige fotografer. Bogen indeholder en lang række af Uri Løvevild Golman prisvindende fotografier.

Udgivelse er pt. planlagt til Kulturnatten den 14. oktober 2022.

► der betales for naturfotos faldet voldsomt, og i dag er der kun ganske få mennesker, der kan leve af at være naturfotografer. Men efter udnævnelsen hang økonomien pludselig sammen for Uri og Helle Løvevild Golman.

De flyttede ud i deres hyggelige eventyrhus, hvor huslejen var billig og tjente samtidig gode penge på at fotografere og holde foredrag. Alting var gået op i en højere enhed.

Genoplivet

På et marked for kunsthåndværk i Gabon lykkedes det en hårdt såret Uri Løvevild Golman at få nedlagt overfaldsmanden. Men kniven kunne han ikke få fra ham.

»Jeg var rædselsslagen for at dø. Men så hørte jeg en kvinde, der brølede som en løvinde.«

Lige her, midt i Uri Løvevild Golmans intense beretning er det, som om tiden et kort sekund står stille. Så gennemskæres luften af det karakteristiske brøl fra netop en løve.

Uri Løvevild Golman griner lidt over dette nærmest overnaturlige sammenbrud. Og forklarer, at brølet bare er den lyd, han har sat sin telefon til at bruge, når han – som det netop er sket – modtager en SMS.

Kvinden, der stod bag virkelighedens brøl, var selvfølgelig Helle Løvevild Golman, som kastede sig ind i kampen.

»Helle stak fingrene ind i mandens øjne, så han tabte kniven. Derved reddede hun uden tvivl mit liv,« siger Uri Løvevild Golman. Og det er præcis derfor, at parret i dag begge har taget mellemløbet »Løvevild«.

Efter at Uri og Helle Løvevild Golman sammen havde nedkæmpet overfaldsmanden, blev Uri Løvevild Golman kørt til skadestuen på et lokalt hospital.

Desværre rådede man her hverken over basale ting som nål eller tråd, så TV 2's medrejsende filmfotograf måtte først sendes en tur på det nærmeste apotek.

Efterfølgende blev Uri Løvevild Golman syet

sammen – nødtørftigt og uden brug af bedøvelse.

Først i allersidste øjeblik blev Uri Løvevild Golman overført til byens franske militærhospital, hvor han røg direkte på operationsbordet. Han havde tabt op mod halvdelen af sin krops blod.

Kort efter døde han.

Efterfølgende har Uri Løvevild Golman fået en mail fra kirurgen, der opererede ham. I den stod der:

»Jeg målte ingen hjerneaktivitet. Dit hjerte slog ikke. Du trak ikke vejret. Du var død.«

Kirurgen tog ikke tid, men hans gæt var at Uri Løvevild Golman var død i »op mod 8 minutter.«

Uri Løvevild Golman fik adrenalin injiceret direkte i hjertet. Tiden, inden han vendte tilbage til livet, beskriver han selv sådan her:

»Jeg blev suget i en blå tunnel op mod lyset. Jeg så alle stjerner lyse som funkende diamanter. Jeg har aldrig haft det så dejligt. Men nedefra kunne jeg høre Helle og mine døtre kalde på mig. Jeg søgte en vej tilbage. Jeg så en masse strenge, tykke som reb, lysende blå. De svævede i luften, som vandmænd svømmer i havet. Først af en usynlig kraft fik jeg fat om en pulserende streng – en sjælestreng. Jeg holdt fast i den og dykkede ned og så et orangerødt tegltag, hvorunder min krop lå på et operationsbord. Jeg så min krop, og at mit hjerte var syet sammen. Jeg tænkte, at jeg ville give det en chance til. Jeg tænkte, at ingen kan stoppe en sjæl. Og så røg jeg lige tilbage i hjertet.«

Om Uri Løvevild Golman nærdødsoplevelser er drøm eller virkelighed, er det vist de færreste, der kan vide.

Han husker selv kun overfaldet i brudstykker, og han indrømmer, at passager i hans bog derfor til dels har måttet gøre brug af fiktion.

Men som han siger:

»Alle og enhver kan se på Google Maps, at militærhospitalet i Libreville i Gabon har et orangerødt tegltag, så det er ikke bare noget, jeg finder på.«

Tiden efter angrebet

Efter mere end to år med operationer og genoptræning flyttede parret i 2020 tilbage til deres eventyrlige hus i skoven, hvor de nu med assistance fra et par handicaphjælpere heldigvis kan klare sig selv.

Og selv om logistikken omkring at få Uri Løvevild Golman udenlands langt fra er nem – blandt andet fordi Uri skal bæres ud og ind af fly – så kan ægteparret heldigvis fortsat rejse.

Parret har desuden – med hjælp fra deres fotografven Søren Solkær – fået udgivet den store *coffee table* fotobog »WILD« om deres mange ekspeditioner.

De har også startet deres egen fond; WILD Nature Foundation og har planlagt kommende projekter i både Colombia og Grønland. Og for nylig blev det annonceret, at astronauten Andreas Mogensen for at sætte fokus på vigtigheden af at bevare klodens sidste vilde natur – og for at støtte op om Helle og Uri Løvevild Golmans projekt – har besluttet, at han på sin næste mission ude fra rummet vil fotografere netop de steder, der indgår i WILD-projektet.

Nu ender de fleste eventyr som bekendt med, at heltene lever lykkeligt til deres dages ende. Og efter en dejlig dag med pandekager og beretninger om parrets fremtidige eventyrlige projekter er det fristende at afrunde dette interview med det positive budskab omkring den store fortsatte interesse.

Men sandheden er, at dette eventyr ikke kun er rosenrødt.

Efter et liv så eventyrligt, at man nogle gange nærmest må knibe sig i armen for at begribe, hvad man har hørt, er Uri Løvevild Golman nu og i resten af sit liv lænket til en kørestol og afhængig af hjælp.

Til alt held kan han stadig skrive, påpeger han. Med sin ene finger på sin iPhone. Og som han selv siger:

»Nu har jeg en større stemme for naturbevarelse! ■